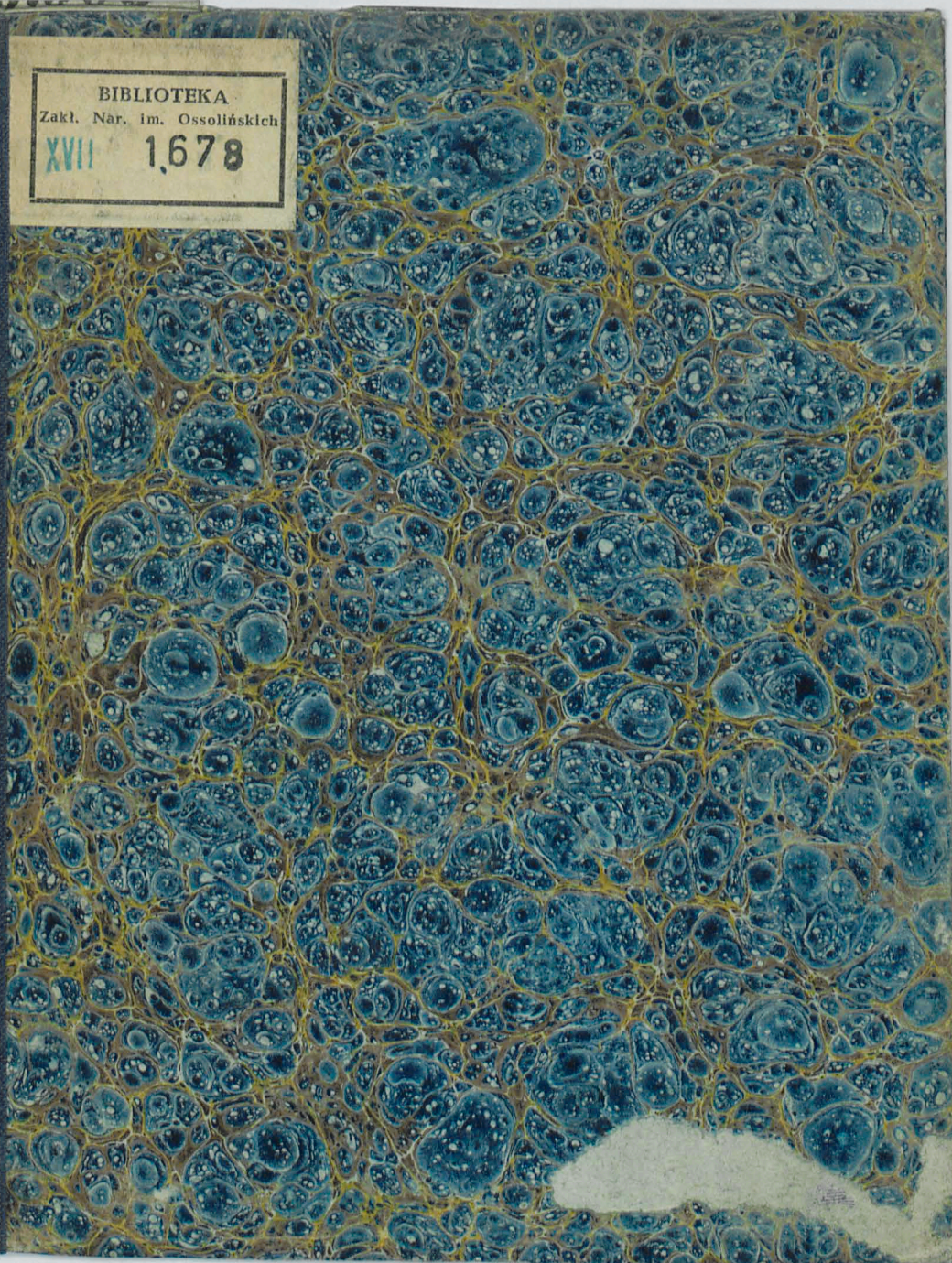

BIBLIOTEKA

Zakł. Nar. im. Ossolińskich

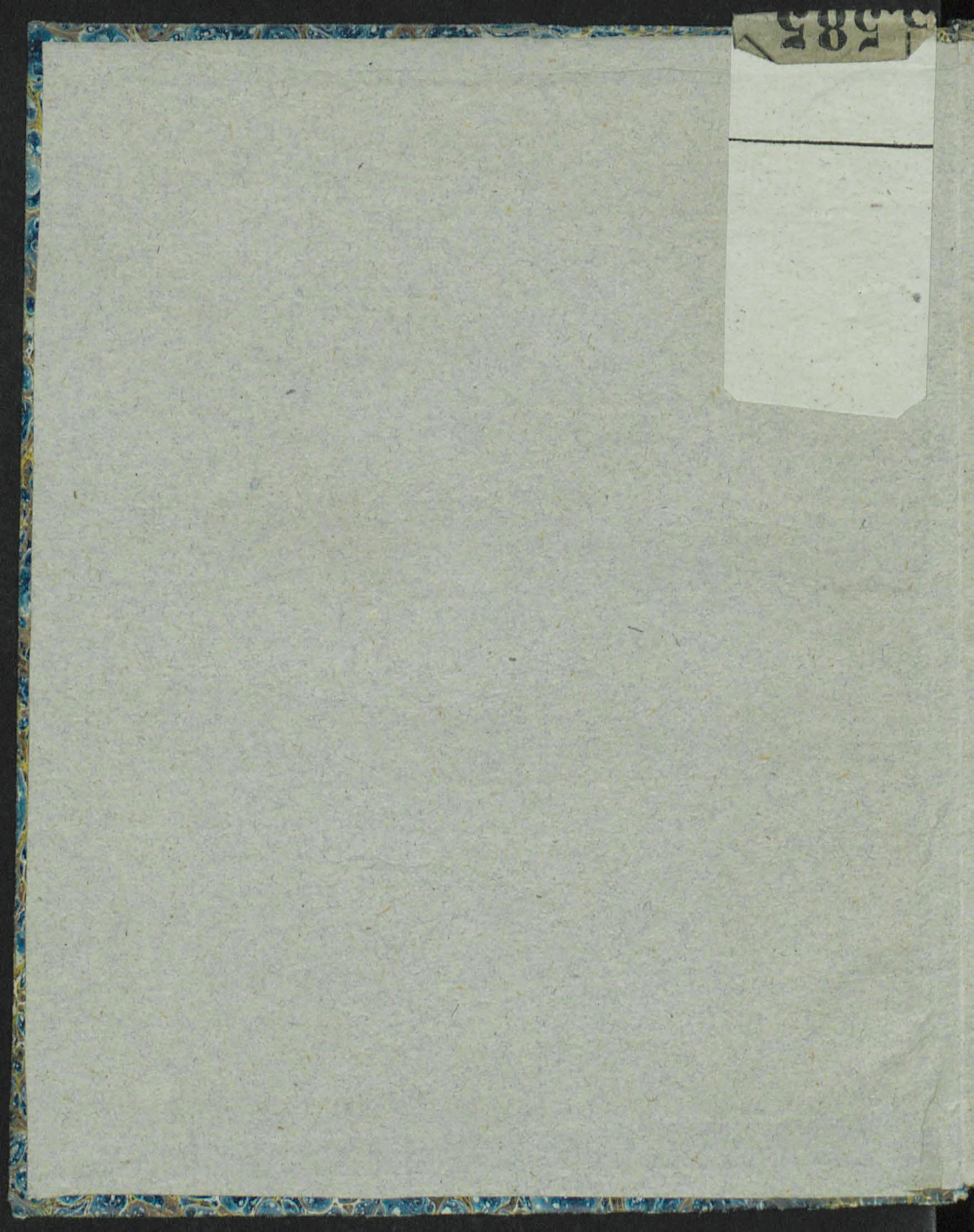
XVII

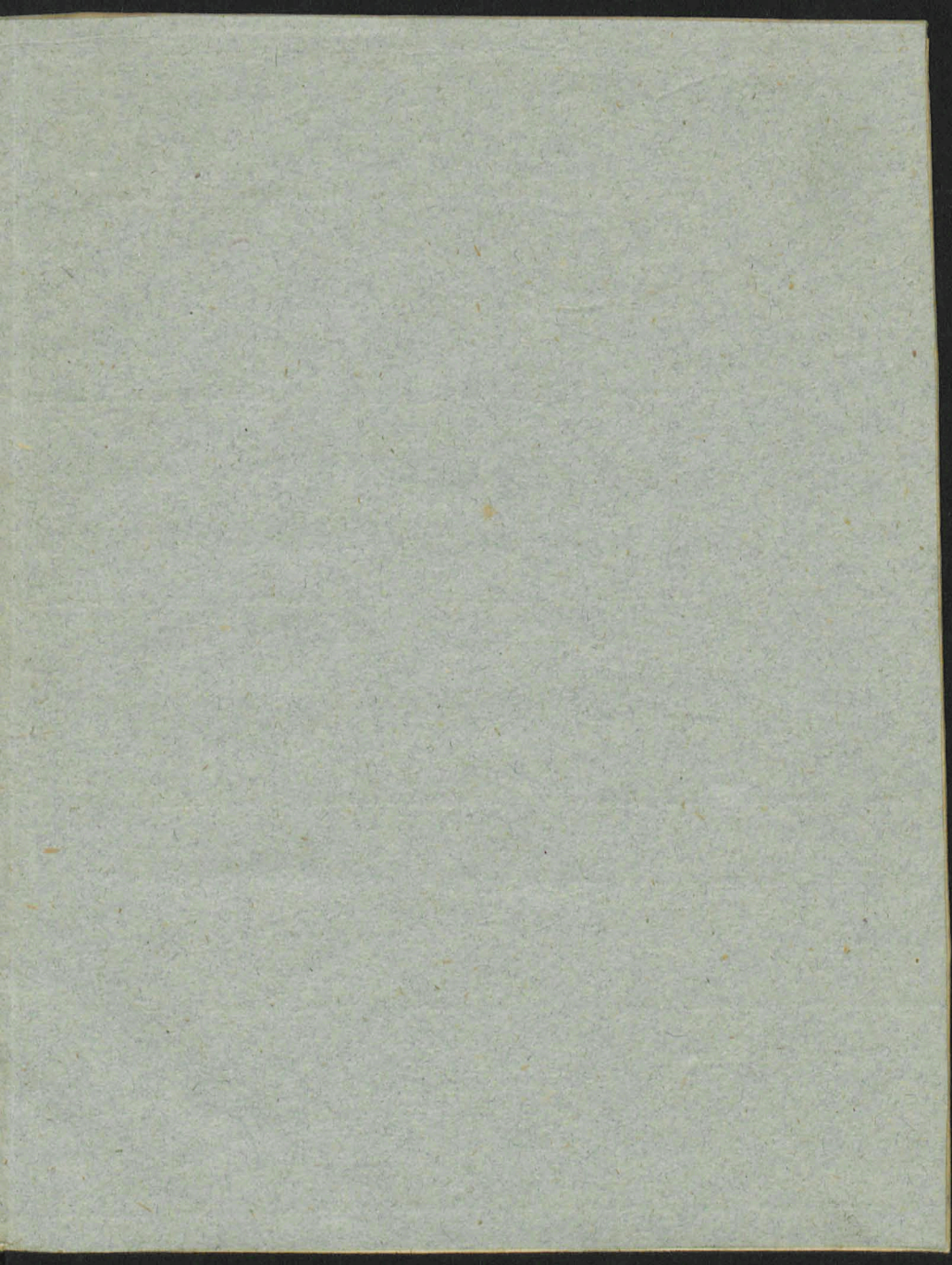
1678

1588

[Blank label with horizontal lines]

CONATVS
GRATIÆ

ILLVSTRISSIMO DOMINO,

D. LAVRENTIO
GEMBICKI,

ARCHIEPISCOPO GNESNEN-

SI, LEGATO NATO,

REGNI POLONIÆ

PRIMATI, PRIMO;

PRINCIPI.

AB

ALBERTO HACZEL

MECOENATIO OPTIMO

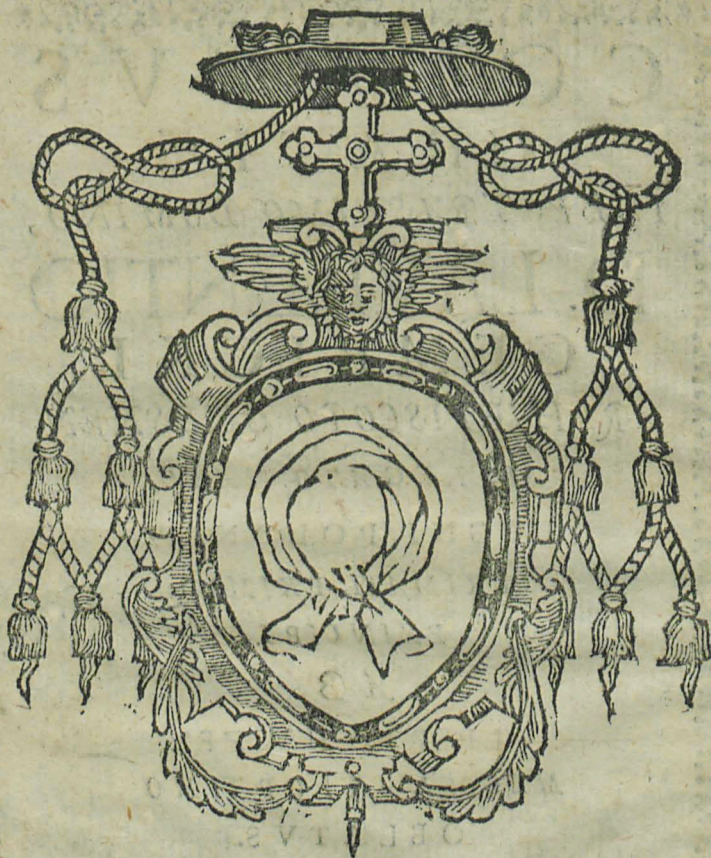
OBLATVS.

CALISSII.

Ex Officina Alberti Gedelii, Archiepiscopalis
Typographi. Anno Dni. 1620.

IN INSIGNE GENTIS.

*Dum diadematam spectas in stemmate vittam,
Ornamenta duo fronte petita vides.
Frontis opus fuerant, que sunt modo premia frontis,
Iufula sudoris, mitra cruoris opus.*

XVII - 1678 - II

ORATIO

AD

ILLVSTRISSIMVM

PRINCIPEM.

VIDEO, quod sapius à præceptoribus meis accepi, Princeps Illustrissime, eam esse inter se virtutum coniunctionem, ac societatem tantam, vt qui vnã sincere sit consecutus, is omnium familiaris, atque domesticus debeat existimari: & cuius in animo vel vna species virtutis, fixum non elegerit domicilium, ab eo omnem earum chorum exulare necesse sit. Nam tametsi eius rei causam, quam à primis viri sapientes euoluere solent principiis, ignorarem, id tamen ita esse toties comperio, quoties Te mihi, Tuique similes, quod sæpe facere soleo, ante oculos pono, vt Tua illa gentilitia fascia nihil mihi videatur significare verius, quam aut coronamenta, quæ hæreditaria virtutum insignia sunt vltro ab ipsis laudatissimæ vitæ tuæ studiis, delata, aut ipsas potius omnes tibi deuinctas, imo desponsas, aut etiam vinctas & alligatas, sed suauissimæ perpetuæq; consuetudinis vsu apud te teneri. Quin etiam tuarum istarum cõtemplatione virtutum, tantam illarum consotiationem experior ac seriem, vt

pleræque, quæ præsertim hominum aliorum commu-
nionem concernunt existere, in vno non possint, nisi
in alio suæ fœcunditatis, traduces atque propaginis
serant, & suæ communitatis quasi quasdam colonias de
ducant. Liceat enim mihi ab aperto animi mei sensu
petere testimonium, qui gratam fidelemq; beneficii
memoriam, quæ virtutum omnium concitatrix est, in
me vigere sentio, ab eximia tua liberalitate prouo-
catâ. Liberalitas Tua illa est, quæ in tenuitatem meâ ve-
luti igniarius lapis, in excoctum illata chalybem, gra-
tæ memoriæ edidit, atque etiam num conseruat flam-
mam. Et quemadmodum summa quæ in DEO est, bene-
ficientia facit, vt mortales eam in omni re experti, gra-
tias ipsi agant, iisque agendis cultum religionis, ipso
naturæ ductu exerceant; & sicuti patriæ parentumq;
charitas esse sine ciuium liberorumq; mutua pietate
non potest; ita sincera liberalitas absque gratia. Il-
la igitur facit, vt quanquam oratio mea per eloquen-
tiæ decurrens campos, tenuem adhuc verborum pro
imbecillitate ingenii, compararit scaturiginem, exi-
guoque feratur alueo; in tua tamen beneficia com-
memoranda, neruose experiri non erubescat. Sunt illi qui-
dem imparestantis virtutum tuarum titulis attingen-
dis; sed priuatum meum desiderium tam diu prellum
illa tandem erexit cogitatio, satius esse aliquod gratæ
memoriæ signum edere, quâ premere; præsertim cum
liberalitas tua, tam nota sit omnibus, vt ab infantia
meæ vitio minor videri nõ possit. Neq; tamé ita animo-
sus ero, vt me in immésu laudum tuarum pelagus im-
mittam:

mittam: sed materiam viribus æquam, me sumpsisse arbitror, si quam, cum gratus esse laboro, affectus intulit, inter amicos de beneficentia in me tua disceptationem ad te retulero; vt cum beneficii memoriam pari oratione testari non possim, affectum saltem grati animi quotidiano sermone non dissimulatum proprium virtutis tuæ partum tibi non ingratum futurum sperem. Etenim plus ego beneficentiæ tuæ Princeps Illustrissime, an illa ipsa tibi, vel tu illi deberes, disputatum est aliquando inter meos. Quòd enim sis omnibus charus largitate fieri, cum præclaro Philosophiæ interprete Bøetio sentiebant, ad stipulante præsertim Philone, inter virtute præditos maxime liberales amari. Quòd autem liberalitas Dei immortalis bonitatem suam in omnes perenniter diffundentis referre speciem simillimam videatur; hoc ab illa tibi deberi, qui facis, vt id ita esse non aliena attestatione credamus, sed ipso sensu quotidie experiamur. Quòd ego deniq; sim, & sim in virtutis ac eruditionis disciplina, totum opis est Tuæ. Sed enim cum non exigui sit otii decernere, quid in his ex vna quidē parte plus sustineat officii, quid ex altera præcipuas præstanda gratia sibi vendicet partes, parcam grauiissimis tuis de Republica negotiis, nec abutar beneuolentia tua longius, quam vt id referam quod tu sanctissime facere soles quotidie, te virtuti Tuæ debere, te Tuæ liberalitati obstrictum esse. Quid enim? an non illam in virtute diuinitatis speciem instinctu ipso naturæ videmus ob quam illi ipsa maiorum nostrorum sancta vetustas diuinos decernebat honores?

illa Sacrorum religione, dedicatione templorum, fe-
storum cultu celebrabat? Est hoc virtutis proprium,
vt quemadmodum eorum nemo, qui ad diuinum Nu-
men confugiunt auxilii expers discedit, ita illius secta-
tores sui spe præmii excidant nunquam, Quod fit vt si
minus diuinis afficienda sit honoribus, plus tamen illi
à nobis, quam nobismetipsis deberi negare non possu-
mus. Qua in re, vt nihil quod commune sit, virtutis om-
nis attingam, hoc tu Princeps Illustrissime liberali-
tatis instinctu consecutus es, quidquid in te ex aliarum
præcipuarum virtutum vsu decoris, atque laudis re-
dundauit, quicquid belli pacisq; tempore Reipublicæ
bono contulisti, ex eo sibi præcipuam liberalitas de-
cerpit partem. Habet potissimam liberalitas laudem,
ex pacatis tua humanitate, & omni officiorum genere
rebellibus, habet ex conciliatis eorum animis, quo-
rum adiunctio maximo Reipublicæ fuit adiumento: ha-
bet ex repressis hæresibus, ex erectis iis qui Ecclesiæ cō-
modis desudant, ex instituta iuuentute cuius olim ope
regni consistent vires, ex magna nationis nostræ apud
exteras gentes fama, quæ tuum in omni vita splendor-
em, in publicis negotiis magnificentiam, in munifi-
centia copiã admirantur: habet ex subleuata pupillo-
rum, cæterorumq; calamitosorum egestate: habet ex
ornatis, dotatisq; Numini placando, consolandisq; gen-
tibus templis, ex repressâ seruandi cupiditate: habet
denique ex nunquam admissa noxiorum vulgari iam e-
xemplo sumptuum profusione, ex retenta in cuiusuis
muneris gradum summa æquitatis atque iustitiæ, erga
omni-

omnium ordinum homines integritate. Quæ tanta sunt, vt singulis prolixam quamuis orationem imparè esse necesse sit: & quia tam multa, tamq; difficilia in vnam orationem compelli non possunt, iis in aliud tempus otiumq; sepositis, si quid tamen de vno illorum dici paucis debeat, belluarum magis (mea quidem sententia) quam hominum erit efficax oratio, vt ex in sperata brutorum animantium æstimatione incomparabile hominum iudicium efflorescat. Proditur memoria in lacu Lucrino Delphinum magno in puerum quendam, & amore extitisse, & obsequio, qui cum è Baiano Puteolos in ludum literarum itantem, per ingentem maris tractum, dorso suo insidentem, pinæ suæ aculeos, veluti vagina condens, deferebat toties, quoties vel domo gymnasium petebat, vel è palæstra parietes domesticos repetebat. Eius tam insueti officii causa non alia fuit, quam quòd fragmentis panum piscem hunc ad litus sæpissime tractasset, eumq; Simonis nomine, quo hoc genus piscium maxime delectatur appellasset. Quare quocunq; diei tempore, in clamatus à puero, quamuis occultus atque abditus ex imo aduolabat, passusque è pueri manu, præbebat ascensuro dorsum, receptumq; per magnum æquor in ludum ferebat. Eo stipendio deuincta bellua, pluribus vectorem egit annis, donec morbo extincto puero, subinde ad consuetum ventitans locum tristis, & mærenti similis ipse quoq; (quod nemo dubitarit) desiderio expirauit. Tantam beneficentia in rebus etiam exiguis, vim habet, atq; gratiam. Neque sane id à cæco, quodam impetu naturæ
profe-

profectum esse putandum est, sed à rectissimo potius ac optimo; quippe qui cum diuinis rationibus congruat, inprimis atque consètiat, quarum exempla apud Te qui summus in Regno Sacrorum Antistes es, maiore quam vnquam soleã confidentia recensebo. Notum est nobilissimæ illius à licentiosa vita, ad frugem reuocata matronæ erga Seruatorem Christum studium, nota illa prope voluntatis extrema significatio, odorati vnguëti effusione testata, quæ si auari Oeconomi iudicio standum est, aureo triginta nummos non nimium excedebat; eius tamen largitione æternum consecuta est nomen, ipso iam tum non solum vate, verum etiam præcone eius laudis existente Christo. Quid incomparabilis eius forma ac inusitata pulchritudo? quid iuueniles anni? quid gratiæ ac venustates? quid lepores? quid diuitiæ? quid fauores? quid festi applausus? & alia quæ interdum vulgus miratur, nominis illi cõtulerunt, nisi vt flagitiosa, & esset, & diceretur peccatrix? At verò beneficentiam aureis aliquot nummis declaratam totus circumfert orbis, nec vlla vnquam de ea ætas conticescet. Nullum illa reliquit opus incisum marmore, aut ære expressum; nihil in compitis viisque publicis propositum ad tubarum clangorem, sonumq; tympanorum promulgatum nihil; manet tamen illud vnum toto terrarum orbe prædicatum. Equidem adhuc ita mihi persuadeo ipsum generis nostri Reparatorem Christum, huius virtutis specie adductum, quam collata stipe, atque aliena liberalitate vicissimare decreuisset, sine illa tamen esse noluisse, eoque factum esse

esse interpretor, vt vnum e' discipulorum numero legeret, qui quod aliena sibi liberalitas contulisset, idem in aliorum egestatem deriuaret, & sua comprecatione redderet auidius. Felicem te Princeps Illustrissime, qui tam prolixum in te dominium liberalitati permisisti, cuius amplissimis argumentis recensendis modum inuenire cum difficile sit, infinitam necesse est gloriae messem respondere. Habeant alii fortunas tuis æquales, habeant etiam opes maiores, gloriam tuam nunquam consequentur, qui tuam assecuti, non sunt liberalitatem. Iactent diuitias alii cistis flagellatas, a quibus solam nobilem referent infamiam, cum presentis vitæ concussi tempestatibus, atque ad extremos illi scopulos, sepulchro deniq; talibus notato acuminibus condentur. **VTRIUSQUE DISPENDIUM.** Hoc enim verius eiusmodi conuenit hominibus, quam quod picturae gemini serpentis, quorum vnus alterum glutiat, subiici solet, dispendium vnus, alterius compendium. Rectius inquam, vtriusque dispendium: quod non ille solum pereat, cuius patrimonii, fortunarumq; succo alius viuit, aut quia ita suo nimium gaudet peculio, vt alterius interitu non moueatur, verum etiam simul ipse intereat, cum per suæ cupiditatis intemperiam aliorum neglexit, imo etiam contempsit salutem. Dicam plus; ne ille quidem qui in extremo vitæ termino donat, gloriose donat; nam quidquid tum primum facimus, non sponte facimus nostra, sed vt qui violenter cibos reddunt, non sine naturæ verecundia, atque adeo turpitudine id faciunt, ita qui mortis necessitate adacti quod secum au-

B

ferre

ferre nequeunt, tandem aliis impertiri volunt, si quid præstant boni, præstant tamen, vt modestissime dicam inglorii. Tua liberalitate illud supra consuetudinem obtines ornamentum, quod prius tibi desit, quod impertias, quam desinas impertiri, malisq; ipse gloriæ segetem, & facere, & metere, quam à te duntaxat iactâ aliis metendam, aut quod sapius fieri solet conculcandam, & obterendam relinquere, ac deniq; ita liberalitate per omnem vitam utaris, vt pro sis quam plurimis, noceas nemini. Quod tuum institutum tanto præterea augustiorem præsert lucem, quanto nobiliori insisit exemplo, quando non modo, vt Alexander orbis dominator, qui de florentissimorum regnorum spoliis rogatus quibus in ærariis ea recondita haberet, digitum in amicos intendens, in iis thesauros, omnemq; gazam suam esse respondit. Verum potius ex ipsius seruatoris consilio dicere potes, opes tuas in iis reliquas esse, a quibus priuatis tuis rationibus commodum nullum spes, vt liberalitas tua cum sine præmio benigna est, gratuita, & non cum mercede (quemadmodum vulgo consuevit) conducta sit. Quæ tamen mirabili quodam efficit artificio, vt supra mortalium consuetudinem, cum benignitate fontem ipsum benignitatis exhausturus, & inibi esse, vt benignitatem benignitate sublaturus, quoq; in plures ea usus es, eo minus in multos vti posse videaris, inde tu maximum pecuniæ fructum capias, ita consulte largiendo, vt maiores semper ad largiendum suppetant copiæ. Hoc nimirum agis, quod pluuiæ tempestiuæ, quæ nec vires suas soluto impetu
semel

semel exhauriunt, nec repentinæ instar alluisionis, quod sæcundare debebant, subruunt ac euertunt, sed quæ comodo soli faciunt, curant quodammodo, vt diutius facere possint, & ita largitionem temperant, vt stirpes eductas non opprimant, sed educant, atque perficiant. Cæterum compendia quærere in hoc genere necesse habeo, & percensendis huiusce liberalitatis argumentis singulis, quæ volumen requirunt, clareque in oculis omnium versantur, supersedere. Illud tantum resumo, quod initio proposueram, verum esse Te Princeps Illustrissime liberalitati Tuæ plurimum debere, cuius moderatione veluti quodam nauigio inuectus medium sapientissime, non minus quam felicissime toto vitæ Tuæ cursu tenuisti, vtrinq; vitiorum, hoc est, & colligendi auiditate, & temeritate profundendi reductus. Quanquam quid tu hic ita virtuti debeas, vt non tantundem debeas tibi, cum ipsa virtutis ratio, sine tuo labore constare non possit, & virtutem consequi, sit ipsa virtus. Quam non in æternis tantum Beatarum Mentium domiciliis, suo fruituram premio, & speramus, & gratulamur, verumetiam tam diu inter mortales vigere precamur, quamdiu Rempublicam florentem, atque ornatam, quamdiu bonos omnes tua ope promotos, quamdiu egentes tua munificentia erectos optamus.

PANEGYRIS

DE ILLUSTRIBVS ILLUSTRISSIMI
PRINCIPIS

LAURENTII GEMBICKI,
FACTIS, ET
HONORIBVS.

AVgustos, non sola Patrum, decernet honores,
Turbatogatorum, non ætas sobria curis,
Feruentes circi; vel gloria magna Senatus
GEMBICIO: iuuenum studiis vulgata patebit,
Princeps, Præsuleis ornata insignibus, aula.
Ætas, quæ cedit reuerenti pressa pudore,
Induet ingenuam frontem, pectusque virile,
In Mecœnatis, certare audidissima, campo
Virtutum; inde sibi vitæ ornamenta futuræ
Destinat: in laudum, quærit dum examine, laudem.

Tu, cuius summum, pergrata Modestia, culmen
Omnibus inclinat; quem, gloria nulla, caducis
Oblectat titulis; sed virtus sola coronat;
Annie, GEMBICKI, coeptis: mens approbet ausus:
Neue suæ, toruum, laudi frons clara minetur.
Nam Mecœnates, nunquam, caruere Marone.

Ecce, sed exili rerum dum carpere pennâ,
Summa volo, moresq; VIRI, mitesq; Tiaras,

Et non

Et non quæsitæ trabeas, fascesq; coactos ;
Astitit attonitò, membris, & honore stupenda
Virgineas depicta genas, lenisq; Iuuenta
GEMBIUM. frons alta patet, vestisq; virili
Crispatur cinctu, varioq; in stamine Chloris
Ducta nitet, floresq; suis in collibus errant :
Labris, suada, vel ore Siren, ni pulchrior, omnes
Canicie venerandâ animi superaret, & oris
Maiestate, diuque hærens, sic ore locuta est.
Sic neglecta tuo, condarq; ingloria metro ?
Sola ego ! quid merui, nequeam quod carmine dici ?
Post defudatos, viuam illaudata, labores ?
Desidias molles, atque otia marcida luxu,
Et leues vitasse genas, & vocis acutæ
Molliciem, crudis mensis, duròque letuisse
Membra thoro : multò stabiles cumulasse labore
Diuitias mentis ; multamq; hausisse Mineruam,
Ludus erat, nullusq; labor, non infima laudis
Materies. sic quæsta silet, vultuq; trementem
Stans grauius, quam voce premit, grauiorq; recedit.
Defixos leuo terra oculos, tremebundus, euntem
Voce sequor, Clarioque calens in pectore, Musa,
O DEVS ! exclamat, spes, nostræ & gloria gentis !
Præfule digna ætas ; populi, ad moderamina nata,
Ipsa tibi Virtus precium est, nil indiga laudis,
Diuitiis animosa suis, quam, proximus vltro
Ambit honor ; semper nostro celebrabere versu :
Te, super Ænotrias, aquilis felicibus, vrbes
Semper fama feret, quoad ipsis inferat astris.

Sed iam, qui primos LAURENTIUS exigit annos,
Magnum opus, in paruos, Polychimnia contrahe, gy-
Quæ puero, Virtus; & qualem, protinus anni (ros
Formauere rudes; vitæ incrementa docebunt,
Cum Procerum, Lechiæ Iuuenem mirare, coronâ:
Qualem, antiqua Ducum, Regumq: CRACOVIA sedes
Vidit, & egregium patriæ suscepit alumnum.
Iam, tunc Eloquio, linguam ditarat Apollo
GEMBICII, attonitas, sermo qui duceret, aures,
Ibat ad imperium mentis; iam opulentiâ linguæ
Vndabat victrix; iam publica pagina, Regis
GEMBICII Eloquio crescebat: Sarmata, magno
Certabat Latio, atque suo Cicerone tumebat;
Dum terris edicta parat; curamque. remotis
Imponit populis; sociis, dum foedera pangit,

Interea LECHIAE rerum moderamen habebat
Bellipotens, notusque togâ, quem turcica tellus
Horruit, & tantis aluit Bellona trophæis,
Excelsum STEPHANVS Gentis diadema POLONÆ,
Hic; sua dum relegit commissa oracula, chartis,
Turgida verborum numeroſo pondere; gaudet,
Dum videt, in Lechicis Ciceronem viuere scriptis,
Doctus, docta probat: doctrinæ, præmia mente
Destinat: Authoris, propius vult discere vultum:
Inuidiâ Virtus premitur, sed Gloria; blande
Vestigat sociam, Regisque ad limina ducit,
Secretum conclaue Ducum, Regumq; cubile
Ingrêditur Iuuenis; iucundo certat in ore,
Mens magna, arduentes, pingensq; Modestia mælas.

Tum

Tum Rex, in Iuuenem defigens lumina, magnam
Spem legit in vultu; generoso è sanguine, prolem
Suspicit; & blandis compellat vocibus vltro.
Iam, maior, Te cura vocat, longeq; videri,
Ornariq; suis, Tua vult industria, donis.
Exin obsequiis GEMBICKI iungere nostris:
Curas partiritecum, partemque laborum
Certum est. Tu nostri secreti conscius esto;
Deteget arcanos, soli Tibi pagina, sensus,
Siue petens A fiam; EUROPE seu climate missa:
Nil opus est monitis; Pietate, & Mente magistrá,
Maius opus paribus poteris sufferre lacertis,
Aude. Porta patet Virtuti, ad præmia, semper.
Dixit. & ecce pedum GEMBICKI iam ima tenebat,
Regalem prendens dextram, frustra; laborans,
Magna, verecundis depellere Munera, causis.
Officio curam sociat, gratatur honores
Lechica gens, magno deducta à sanguine Lechi
Ipsa DEVM Soboles, Regumq; POLONIA victrix,
Incluta bellatrix, exerto pectore Martem,
Castide magnanimam referens, hasta; Mineruam,
Sederat, allueto bellis, claroq; trophæis
Campo Sarmaticis: antiqui hinc inde clientes,
Dilectam stipant Patriam; hic augustior ornat
Effigiem LECHISpecies, qui sanguinis author
PRIMVS erat: tum deinde suá Regesq; Ducesque,
Censentur serie: laus patria quemq; decorat;
Pugnax Nobilitas implet, cum plebe coronam.
Tum Regina. DEVS noua menti gaudia nostræ

Accu-

Accumulat, Proceres, respondent omnia votis,
In Lechiæ faustos quis conspirasse negabit
Sidera successus? non obruit ambitus artes;
Ingeniis aperitur iter; certusque merendi
Stat fauor: egregios inuitant præmia mores.
Cernite GEM B I C I V M, cui, postquam corde recepta
Vno virtutes, varios cinguntur in vsus,
Iustis ornatur titulis. date dulcia! plausus
Agmina; lætitiæ, lucem sacrabimus istam.

Dixerat, at Proceres festiuæ gaudia mentis
Instaurant, plectris cantus miscentur amœnis,
Plausibus aucta nouis nescit lux æquore mergi.

GEM B I C K I, interea Virtutis ad ardua, magno
Accelerat passu, teneram matura Iuuentam
Mens decorat; patriæ rapit in se gentis amores.
Iamque B A T O R E V S mundi spectabile robur,
Felici fato concesserat. Inclyta Regni
Sceptra S I G I S M V N D V S (famam, qui terminet astris,
Terra P O L O N A tuam!) cœlo adspirante, capessit.
Quò R E X, GEM B I C I V M vt vidit, complexus amore est;
Continuatus amor doceat, cum Præsule, R E G I S
Arma S I G I S M V N D V S, Suedis, inferre parabat,
Natus Regni Hæres, populo, gentique rebelli,
Ergo castra mouet, castris se protinus addit
GEM B I C I V S, recto inuigilans, Regisque saluti,
Gedanum, hospitio cedit; sed inhospita REGI
Bella, parat, furit in patriam vrbs malefana cohortè;
Iamque faces & saxa volant: ignobile vulgus
Mens furibunda armat: per cæcam prælia noctem

Miscen-

Miscentur : miles vix cæco Marte resistit.
Nec REGI, securo quies, tela impia tela
Nulla vnquam violant temerata cubilia dextrâ:
Ruptus hiat paries; conclauis mane leguntur
Illapsæ glandes, atris vi pulueris actæ.

GEMBICIVM, sed enim postquam conspexit euntem,
Discors turma silet, positus clamoribus, aures
Arrigit: ille, animos dictis, & pectora mulcet.
Quis furor in præceptis animos agit! ebria tela
O facinus! patrio tanti est sedare cruore?
Nullus honos Regis; placidæ non cura quietis;
Regia tecta globi quatient? vox obruet aures?
Et fessis rapiunt oculis mala iurgia somnum?
Ad pacem, ô Ciues, animos componite vestros,
Prima dies, ius, fasque tuebitur omnibus vnum.

Armorum subito, Eloquio, vis facta recumbit.
Tempestat compressa; quies sua reddita nocti,

Sic sic GEMBICIVS, iam vel labentibus ictu,
Vel prope casuris, vnustot funera contra
Resistit; & tristi rapuit de funere multos!

Viderat hæc, magni Pallas Regina Lycæi,
Athetæ, vario spectatum in puluere robur
Suspicit; vt Marti, & Phœbo, pare militet arte.
Ergo, ait hoc dignâ quando caput infero lauro?
O Lechiæ Regina, (latus dextrum, illa tenebat)
Palladis hæc sedes, nostris, domus incluta, signis
Quando renidebit, pulchra redimita tiarâ?
Cur doctam, nondum cingit pulcherrima frontem,
Mitra meæ sobolis? Regina POLONIA, paucis

C

Hæc

Hæc retulit. Ne fida soror, te cura fatiget
GEMBICII; meus iste labor: stat pectore Regi
Fixa SIGISMUNDO, dudum sententia; Sacra
GEMBICII dignum caput, aduelare tiarâ
Nec mora; in eximiam CVLMENSIS EPISCOPA curâ,
GEMBICIO cedit, digno se Mitra locatam
Persensit folio, dum tali in vertice fulsit.
Proxima, post, magnum defert Cuiavia, clauum;
Fastiditus honos crescit, sed passibus æquat
Nequaquam paribus, morum incrementa, Tuæq;
PRÆSVL, Virtutis fastigia proxima cœlo,
Qualis Te Ductore, acies? Te Principe, leges?
Te Pastore, greges? Teque imperitante, coloni?
Quæ mihi Parrhasiæ, decimâ cum Pallade, Diuæ
Dignis expedient metris? quis ludet Apollo?
Magna quies, iurisq; metus seruator honesti,
Te moderante fuit; legum custodia; iuris
Omnibus æqualis, ponebat fræna potestas.
Si quando priuata petit Tua Gloria portum;
Ingenii redeunt fructus: quodcunq; recedit
Litibus; incumbit studiis: tacitusq; reuoluit,
Qui Patriæ prodesse queat; num impendere curas?
Num censum expediat? non vel paucis iucubat auro.
Ac primum maculam vitæ, scelerumq; ministram;
Trudit auaritiam; communi militat omnis
Auxilio, Censu: dolet hic nullius egestas.
Dum talem, Te, monstrat honor, tandē Infula sedit,
Vertice summa Tuo Gnesnæ Præsul in urbem
Ingredieris: Lætæ, nunc necite fila Sorores,

Necite;

Nescite; Nemo dies transmissi computet aui.
Hic vitæ Natalis erit. Tu, Troica dignus
Sæcula, & Euboici transcendere pulueris annos.

Prima hic Cura Dei, tum Relligionis auitæ,
GEMBICIVM stimulat; ne pestifera hydra superbum
Erigat Hæreticum collum, frontemq; rebellem;
Tartarei sed victa gemat sub compede Ditis;
Vel magnæ Matris discat mitescere iussis.

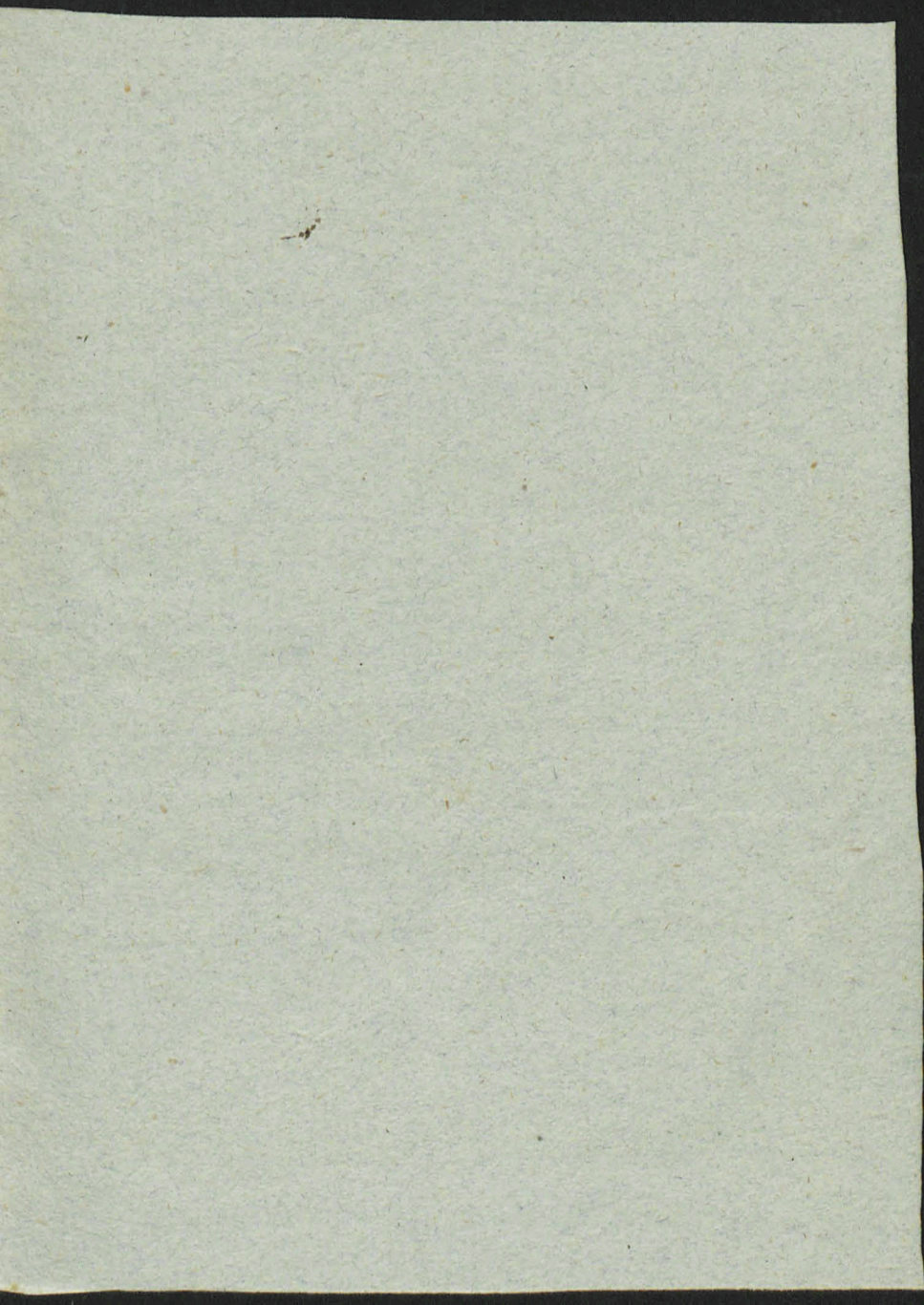
Conscia, Præsulei loquitur VARSAVIA, zeli,
Quæ multa, fortique manu, cinctumq; cæteruis
Sæuos contra hostes Veræ Fideique, DEIQ; ,
Vidit GEMBICIVM, rectisque recepit amicis.
Nil hic impensæ, nil cura senilibus annis
Aspera, cogendæ, conseruandæq; cohortis,
Vnius ob IESV potuit, Patriæque decorem.

Viuit Dalmatico Magni fatiata metallo
Virtus Pompei; veteres in marmore lucent
Æneæ, Graiûq. Duces, quos prisca vetustas
Magnanimos, viuis voluit donare colossis.
Cedant, sed veteres ceræque, ærisque figuræ.
Si quid Apellæi gaudent animalle colores;
Ingenuiq; manus, si quid rasere Myronis.
Aera à Sarmaticis, surgent potiora, fauillis
GEMBICIO; viuent animis cælata clientum.
Tam RARI PATRIS! Tantarum Insignia Rerum!
Omnia si taceant, FAMAM, ipsa sepulchra loquentur.

AD MAIOREM DEI GLORIAM.

8110
—
8

7544

8110
—
8

